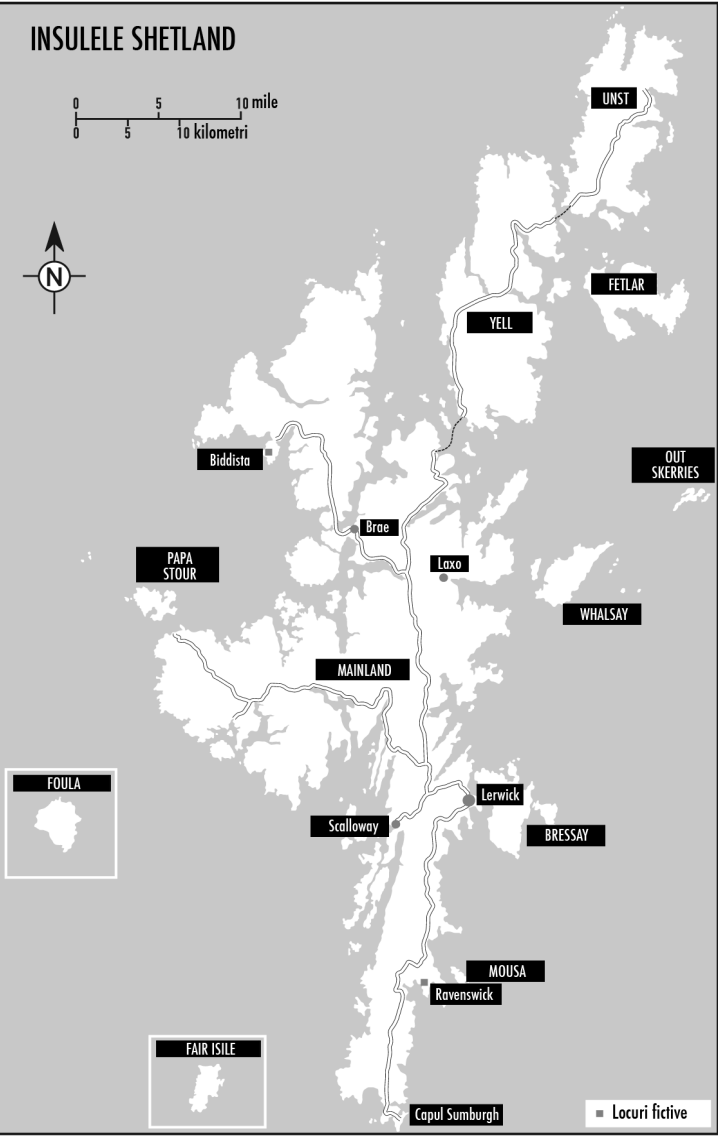

INSULELE SHETLAND

0 5 10 mile
0 5 10 kilometri

Capitolul 1

Aнна deschise ochii și văzu două mâini mânjite și încleiate de sânge. Nu aveau chip. Îi țiuiau urechile. Credea că e la Utra și că Ronald îl ajută pe Joseph să mai omoare un porc, ceea ce ar fi explicat sângele, mâinile mânjite și zgomotul asurzitor. Brusc, realizează că vocea care urla era chiar a ei.

Cineva îi așeză o mână uscată pe frunte și îi șopti cuvinte pe care ea nu le înțelese. Îl înjură pe cel care o atinsese.

Alt val de durere.

Deci asta simți când mori.

Probabil că anestezicul își pierdea efectul, fiindcă, într-un moment de claritate, deschise ochii, într-o lumină artificială extrem de puternică.

Nu, asta simți când naști.

– Unde mi-e copilul?

Auzea cuvintele ca din depărtare, din cauza Demerolului.

– Nu putea să respire singur. Tocmai l-am pus puțin pe oxigen. E-n regulă.

O voce de femeie. Localnică din Shetland, ușor condescendentă, dar convingătoare, și asta conta cel mai mult. Ceva mai încolo, un tip cu mâinile mânjite de sânge până la coate rânjea încurcat.

– Îmi pare rău, îi spuse, mai rămăsese placentă. Mai bine să scapi de ea aici decât în amfiteatru. Mă gândeam că n-ai vrea așa ceva, după o naștere cu forceps; îmi imaginez că nu a fost deloc ușor de suportat.

Anna se gândi din nou la Joseph, la oile de pe dealuri care fătau și la corbii care zburau cu placentă în ciocuri și gheare. Nu se așteptase la așa ceva. Nu-și închipuise că nașterea putea fi atât de violentă, atât de brutală. Se întoarse și-l zări pe Ronald; încă îi ținea mâna într-ale lui.

– Îmi pare rău că te-am injurat, îi spuse Anna.

Văzu că plânsese.

– Mi-a fost atât de teamă, răspunse el. Pur și simplu am crezut că o să mori.

Capitolul 2

— **A**нна Clouston a născut aseară, spuse Mima. O naștere grea, se pare. S-a chinuit o zi întreagă. O țin internată câteva zile, să o aibă sub supraveghere. Are băiat. Încă unul care o să urce la bordul *Cassandrei*.

Îi aruncă o privire complice lui Hattie. Mima părea teribil de amuzată de nașterea dificilă a Annei. Pentru că îi plăceau haosul, dezordinea, suferințele altora. Avea subiect de bârfă și asta îi menținea spiritul treaz. Sau cel puțin asta spunea ea când se așeza în bucătărie la o cană de ceai sau de whisky să-i povestească lui Hattie ultimele noutăți de pe insulă. Hattie nu știa ce să creadă despre copilul Annei Clouston – nu pricepea farmecul copiilor și nu era în stare să-i înțeleagă. În mintea ei, un copil era o complicație în plus.

Erau la Setter, pe câmpul din spatele casei. O rază dulce de primăvară gădila paravanul improvizat din plastic albastru, roaba și șanțurile marcate cu o bandă colorată. Parcă văzându-le pentru prima oară, Hattie își zise că făcuseră vrajște bucata aceea de pământ. Înainte de sosirea echipei de la Universitate, Mima putea să privească de pe pajiștea înclinată spre lac. Acum, chiar și la început de anotimp, locul era plin de noroi ca un șantier de construcții, iar câmpul vizual al Mimei era blocat de grămada de pământ. Roaba lăsase brazde de-a lungul întinderii de iarbă.

Hattie își ridică privirea deasupra obstacolului de noroi, spre orizont. Era cel mai expus sit arheologic pe care lucrase vreodată. Shetland era numai cer și vânt, peste tot. Nici urmă de vreun copac

care să țină adăpost.

Îmi place la nebunie aici, se pomeni spunându-și. Îmi place mai mult ca oriunde pe lumea asta. Vreau să-mi petrec tot restul vieții aici.

Mima întinsese prosoape pe frânghia de rufe, cu o agilitate surprinzătoare pentru vârsta ei. Era așa de scundă, că trebuia să se ridice pe vârfuri. Hattie își zise că părea mai degrabă un copil care merge întruna pe vârfuri. Coșul de rufe se golise între timp.

– Hai în casă la micul dejun, o invită Mima. Dacă nu pui niște carne pe tine, o să te sufle vântul curând!

– Râde ciob de oală spartă, zise Hattie și porni în urma ei, peste peluza acoperită cu iarbă, spre casă.

Privind-o pe Mima legănându-se în față, Hattie avea senzația că femeia asta era atât de fragilă și de mică încât ar fi putut să fie luată într-o bună zi pe o pală de vânt, până peste mare. Cu siguranță ar fi vorbit și s-ar fi hlizit în timp ce zbura, până când ar fi dispărut de tot, cu trupul răsucindu-i-se ca un zmeu în bătaia vântului.

Bucătăria toată era inundată de parfumul unui buchet de zambile, așezate într-un vas pe pervazul ferestrei. Erau de un albastru pal, cu urme de alb.

– Foarte frumoase, spuse Hattie și se așeză la masă, după ce-i făcu vânt pisicii ca să elibereze scaunul. Sunt primăvăratice.

– Io nu prea le văd rostul, comentă Mima în timp ce se întindea după o tigaie pusă pe raft. Și urâte, și împutite. Mi le-a dat Evelyn și trebuia să fiu teribil de recunoscătoare pentru asta. Dar le vin eu de hac rapid. Nicio plantă de casă n-a reușit să supraviețuiască pe lângă mine.

Evelyn era noră-sa și, totodată, subiectul preferat a numeroase plângeri și văicăreli.

Toată vesela și tacâmurile din casa Mimei erau jechoase dar Hattie, de obicei teribil de mofturoasă în privința mâncării, aici înghițea tot ce primea în farfurie. Azi, Mima făcea scrob.

– Se ouă găinile iar, îi spuse. Să duci niște ouă la Bod.

Ouăle erau pline de găinaț și de paie, dar Mima le crăpă direct în castron și începu să amestece cu furculița. Instantaneu, fața de masă deja pătată cu ulei dobândi straturi noi de albuș translucid și gălbenuș vâscos. Cu aceeași furculiță, femeia luă o bucată de unt dintr-un pachet și o aruncă în tigaia de pe aragaz. Untul sfârâi și Mima se grăbi să toarne și ouăle. Completă meniul cu două felii de pâine prăjite direct pe plită și toată bucătăria se umplu de miros de ars.

– Unde e Sophie în dimineața asta? Întrebă Mima, când se apucară să mănânce. Avea gura plină și proteza nu i se potrivea foarte bine; dură ceva timp ca Hattie să înțeleagă ce-i spune.

Sophie era asistenta lui Hattie pe sit. De regulă, Hattie se ocupa de planificare și de pregătirile necesare. Era proiectul ei de doctorat, până la urmă, și era obsedată ca lucrurile să fie făcute fără cusur. În dimineața aia, însă, se grăbise să ajungă cât mai repede pe șantier. Îi făcea bine să mai ia o pauză de Sophie, mai ales că-și dorea să stea singură la taclale cu Mima. Mima o plăcea pe Sophie. Cu ceva timp în urmă, fetele fuseseră la sala de festivități a comunității, iar Sophie se transformase în sufletul petrecerii și toți băieții se aliniaseră în fața ei s-o invite la dans. Tipa flirtase cu toți, chiar și cu cei însurați. Hattie o urmărise toată seara, nervoasă și cu dispreț, dar și cu invidie, ce-i drept. La un moment dat, se trezise cu Mima în spate, care-i urla în ureche: „Fata asta îmi amintește cum eram eu la vârsta ei! Tot așa roiau băieții și în jurul meu! Doar se distrează, nu înseamnă nimic! Ar trebui să te mai relaxezi puțin!”

Ce-am mai dus dorul locului ăsta în timpul iernii! Whalsay! se gândea Hattie. Ce i-am mai dus dorul Mimei!

– Sophie lucrează o vreme la Bod, îi spuse. Hârțogărie, știi cum e. O să revină curând.

– Și? continuă Mima, privind-o cu ochi ca de uliu pe deasupra căunii. Ți-ai găsit și tu un prieten cât ai fost plecată? Un tip studios și arătos de la Universitate, poate? Să-ți țină și ție de cald în nopțile alea lungi de iarnă?

– Nu mă necăji, Mima.

Hattie își tăiase o bucată din felia de pâine, dar o lăsă neatinsă. Nu-i mai era foame.

– Poate îți găsești un tip de pe insulă. Sandy e tot neînșurat și ai putea să nimerești și mai rău. Măcar e mai vioi ca mă-sa.

– Evelyn e o tipă de treabă. S-a purtat foarte frumos cu noi. Mulți de pe insulă au comentat împotriva șantierului și săpăturilor dar ea ne-a ținut mereu partea.

Mima n-avea de gând să renunțe atât de ușor la despicarea în patru a firului vieții amoroase a lui Hattie.

– Eu zic să ai mare grijă, fată. Să-ți găsești un băiat bun, care să nu-ți rupă inima. Eu știu bine cum e. Jerry al meu nu era deloc ușă de biserică, așa cum îl credeau unii. Muierea o duce și fără om, spuse ea în dialectul specific locului. Muierea poate. Eu o duc fără om de mai bine de șaizeci de ani, continuă și îi făcu lui Hattie cu ochiul, iar ea pricepu că, deși nu era măritată de atâta amar de vreme, asta nu înseamnă că Mima n-avusese parte de bărbați la viața ei. Se întreba ce altceva voia să-i spună, de fapt.

Imediat după ce au spălat vasele, Hattie s-a întors pe șantier. Mima rămăsese în casă. Era joi, ziua în care ea îl primea pe Cedric, un admirator. Toată iarna se gândise la locul ăsta și amintirile o încălzeau întocmai ca un amant. Obsesia pentru arheologie, insula și oamenii de aici îi rămăseseră în suflet: Whalsay, un proiect și o ambiție unice. Pentru prima dată în ani de zile, simțea fiori de entuziasm. *Zău așa, ce mi-o fi venit?* se gândea. *Rânji. Trebuie să fiu atentă. Oamenii vor crede că am înnebunit și mă vor închide iar. Și chestia asta o făcu să zâmbească din nou.*

Când Sophie sosi, Hattie îi ceru să pregătească o excavație de probă.

– Dacă Evelyn vrea să facă voluntariat, trebuie s-o instruiam ca lumea. Hai să curățăm o zonă de lângă săpăturile principale.

– La naiba, Hat! Chiar trebuie s-o aducem aici? E simpatică, dar te

plictisești de moarte cu ea.

Sophie era înaltă și zveltă, cu un păr bogat și lung. În timpul iernii lucrase pe post de cameristă într-o stațiune din Alpi, ca să ajute un prieten, și acum avea pielea bronzată și strălucitoare. Era o tipă încrezătoare și relaxată și lua totul cu ușurință și detașare. Hattie se simțea ca o dronă nevrotică când era lângă ea.

– E una dintre condițiile proiectului nostru în Shetland, să încurajăm implicarea comunității. Știi bine chestiile astea, îi explică Hattie. *Oh, Doamne, zici că sunt o profesoară de vârsta a doua. Așa de infatuată...*

Sophie nu-i mai răspunse. Ridică din umeri și se apucă de treabă. Mai târziu, Hattie o anunță că pleacă la Utra să-i facă instructajul lui Evelyn pentru munca pe șantier. Era o scuză. De fapt, ardea de nerăbdare să revadă locurile ei favorite din Lindby. Soarele era încă sus și voia să se bucure din plin de vremea bună. Când trecu pe lângă casă, Cedric tocmai își parca mașina, iar Mima îi făcea de zor cu mâna de la geamul bucătăriei. O zări pe Hattie și deschise ușa:

– Nu intri să bei o cană de ceai?

Hattie se gândi că Mima nu vrea decât să mai stoarcă informații și să-i dea sfaturi.

– Nu, nu mai am timp azi. Dar Sophie se pregătește de o pauză, dacă vrei s-o chemi.

Și porni în jos pe cărare, cu soarele în ochi, încântată ca un copil care chiulește de la școală.